

Matěj Bláha, 6.B ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Škola

Honem rychle musím stát,
jak mám školu „strašně“ rád.
Ještě ranní hygiena,
v koupelně zas byla scéna.
Místo svého kartáčku
stíhám jenom žvýkačku.
Beru tašku, všechno v klusu
na zastávku k autobusu.
S kamarády pospolu
těšíme se na školu.
V tejně na nás řidič volá:
„Vystupovat, tam je škola!“
Já se těším velice,
čeká na mě lavice.

Marek Šinál, 6.B ZŠ Horšovský Týn (11 let)

Kamarádi

Kamarád je ten,
kdo si pospíší,
když přijde nový den
a svět ti ublíží.

On přijde, ty to víš
a už se nebojíš.
Vždyť jsme tady dva,
kamarád a já!

I když se pohádáme,
při sobě zůstáváme.
Vždyť jsme kamarádi,
kteří se mají rádi!

Daniel Švamberg, 6.B Horšovský Týn (11 let)

Moje sestřenice má kamarádku jménem Katka, která má nemoc zvanou vitiligo. Vitiligo je nemoc kůže, při níž ubývá z těla pigment a dělají se lidem po těle bílé skvrny. Tuto nemoc nejde vyléčit. Katce se ve škole všichni smáli, že vypadá jako kravička na pastvě. Strašně tím trpěla. Moje sestřenice ji litovala, snažila se ji podporovat a stála vždy při ní. A tak se jednoho dne rozhodla, že si namaluje na těle bílé fleky, aby v tom Katka nebyla sama. Spolužáci jen nechápavě zírali. Od té doby se Katce neposmívali a brali ji takovou, jaká je.

Sophia Agnes Benediktová, 6.B ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Přátelství

Přátelství je vzácné, a tak si ho važ.
Vždyť kolik dobrých přátel máš?
Jednoho, dva, ... i tři už je moc,
Dobrý přítel je vzácnost...

Kdo za tebou stojí, vždy i v časech zlých?
Jeho slova pomůžou a rány zahojí,
nikdy tě neopustí, vždy tě podpoří,
pro stejnou věc s tebou zahoří -
to je přítel...

Jakub Hartl, 6.A ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Na poli

O prázdninách, vždy když vstanu,
obléknu si modráky,
vypustím ven psy i daňky
a kouknu se do schránky.

Potom čekám na Šumachra,
až přijede s kombajnem,
takového machra fachra
nikde jinde nenajdem.

Nasednu si do johndeera,
uháníme na pole.
Děda křičí: „Počkej, mladej!“
Frčí za mnou na kole.

Když jsme hektar posekali,
měli plnou násypku,
doma jsme ji vysypali
a snědli si svačinku.

Po přestávce rychle zase
uháníme na pole,
jsme tu všichni kamarádi,
práci berem s humorem.

Alexej Kiričenko, 6.B ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Opravdové přátelství

Petr a Tomáš byli nejlepší kamarádi, chodili spolu do školky a teď i do školy. Vždy si ve všem pomáhali a společně se bavili.

Jednoho dne Tomášovi koupili nové kolo a první, komu to řekl, byl Petr. Předvedl mu své krásné nové kolo a hned mu nabídl, ať se projede. Petr kolo nikdy neměl, protože byl z chudé rodiny, a tak byl šťastný, že se může projet. Jezdil kolem bytovky, po cestičkách kolem stromů, až samou radostí nedával pozor a narazil do stromu. Když se vzpamatoval, všiml si krve stékající po kolenou, zlomený nos ho strašně bolel, rameno měl naražené, ale nejhorší byl pohled na rozbité kolo. Vepředu osmička, řídítka poničená.

Přiběhl Tomáš, mlčky vzal kolo a odešel. Petr s pocitem viny běžel také domů. Celou noc nemohl usnout a když ráno konečně usínal, zazvonil budík. V obývacím pokoji zahlédl tátu, který četl noviny. Rozhodl se, že mu všechno poví.

Když se to táta dozvěděl, domluvili se, že koupí Tomášovi nové kolo a peníze za kolo si Petr odpracuje. Ve škole se Tomáš jen mračil. Po návratu domů Petr uviděl připravené kolo, hned ho vzal a odvedl k Tomášovi domů. Zaklepal na dveře a otevřela Tomášova máma. Udiveně se zeptala: „Na co máš to kolo?“

Petr jí to vysvětlil a Tomášova máma odpověděla: „Tak to ty jsi rozbil to nové kolo? Tomáš říkal, že to byl on.“

Za chvíli se objevil Tomáš. Kluci stáli společně na chodbě a nic neříkali, protože věděli, že takhle vypadá opravdové přátelství.

Martin Bláha, 6. A ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Po prázdninách jsem nastoupil do čtvrté třídy. Těšil jsem se na spolužáky. Po zvonění přišla do třídy naše paní učitelka, přivedla nám představit nového spolužáka. Jmenoval se Tomáš a přistěhoval se sem z Prahy. O přestávkách si všichni povídali, jen on seděl sám v lavici. Bylo mi ho líto. Nejdřív jsem si o něm myslel, že je namyšlený Pražák, který se jen vytahuje. Po určité době jsem přišel na to, že není namyšlený a stali se z nás nejlepší kamarádi.

Luděk Zavadil, 6. A ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Jednoho dne jsem šel ze školy a uviděl jsem kluka, jak jde sám domů. Nevšiml jsem si ho, ale najednou se k němu rozběhla parta kluků a začali mu vyhazovat učebnice z tašky a ubližovali mu. Přiběhl jsem mu na pomoc a pomohl jsem mu učebnice sebrat. Jmenoval se Tomáš. V ten den jsme se stali přáteli.

Poslední školní den měl Tomáš projev před celou třídou. Měl trému, a tak jsem ho povzbuzoval a držel mu palce. Tomáš to zvládl a poděkoval mi. Tím naše přátelství ještě posílilo.

Martina Fictumová, 6.B ZŠ Horšovský Týn (11 let)

Na světě je spousta lidí. Tu spoustu tady vídám: ve škole, v obchodech, všude po městě, ale hlavně ve škole. Ve škole mám hodně přátel, ale jen dvě kamarádky jsou ze všech nejlepší. Jmenují se Šárka a Terka. Jsme jedny z nejlepších kamarádek na světě. Máme společné zájmy, nikdy se nehádáme, vážíme si jedna druhé a všechny si pomáháme navzájem.

Přátelství je cenné, nedá se koupit, musí se vybudovat. Musíme si ho vážit, protože bez něj by t nebylo ono. Svět by byl smutný a nešťastný a byl by nudný.

Filip Šnirc 6. A ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Karlovo tajemství

Už od školky jsme byli čtyři kluci, já, Filip, Jan a Karl, nejlepší přátelé a také uličníci, kteří nedokázali vydržet pět minut v klidu. Jak čas plynul, úspěšně jsme dodělali školu, kupodivu i bez dvojky z chování, poté úspěšně i střední školu. Ovšem pak se naše cesty rozdělily. Každý šel svou cestou. Já jsem si vybral vysokou školu se sportovním zaměřením. Vždy jsem chtěl být tělocvikář. Filip šel na medicínu, Jan vystudoval archeologii a Karl se stal právníkem. I přesto, že jsme se tolik neviděli, stále jsme se scházeli.

Jednoho dne mi přišla domů nepříjemná zpráva, že Karl podlehl dlouhodobé nemoci. O týden později jsme s kluky jeli na jeho pohřeb. Karl byl vždy magnet na holky, tak jsme se nedivili, když tam nějaké hezké holky byly. Tu noc jsme na Karla moc vzpomínali.

Rozhodli jsme se jít k našim do starého domu, kde jsem jako malý kluk s rodiči bydlel. Vlezli jsme si do našeho bunkru na stromě. Sice už nám dávno nebylo sedm ani dvanáct, ale nějak jsme se tam všichni vešli. Jak jsme si tam povídali a vzpomínali, našli jsme naši truhlu, do které jsme jako děti skladovali poklady. Po prohlédnutí truhly jsme objevili papír od Karla. Byl nový a bylo na něm napsáno: „Kluci, tohle bych s vámi chtěl najít.“

Ještě tam byla mapa se souřadnicemi. Karl to tam musel dát dávno, protože ten papír nikdo neznal. Nevěděli jsme, proč nám o svém plánu neřekl. Asi už to nestihl.

Přes počítač jsme se dozvěděli, že souřadnice jsou až ve Finsku v malém městečku Grézi. V tu ránu jsme vše pochopili. Karl tam musel hodně jezdit. I na mikině měl napsáno Grézi! Brali jsme to tak, že je to jeho poslední přání, tak jsme mu ho chtěli splnit. Koupili jsme si letenky, zabalili si věci a hned druhý den letěli do Finska. Po přiletu do cílového místa jsme ještě cestovali hodinu autobusem, abychom se dostali do měst Grézi. Příjemně nás překvapili milí a příjemní lidé. Malebné městečko bylo v blízkosti řeky.

Z mapy jsme zjistili, že musíme jet za řeku Ráž a dojet kam do hor. Cestou jsme si vypůjčili člun. V noci jsme přespali n břehu a ráno šli dál za svým cílem. Postupně jsme se dostali ke skále jménem Wang, kde jsme omylem zabočili, a proto jsme sjeli z vodopádu. Naštěstí se nám nic nestalo, byli jsme jen promočení a odření. V tom neštěstí jsme ale ztratili mapu. Chvíli jsme bloudili lesem, než jsme narazili na dva milé chlápky. Měli v lese srub a nechali nás tam přespat, půjčili nám suché oblečení a dali nám i večeři. Další den ráno jsme šli hledat vodopád jménem Orch. Rozloučili jsme se s chlapy z chalupy a naštěstí jsme podle jejich mapy vodopád našli. Netušili jsme, co nás dál čeká a proč si Karl přál nás sem vzít. Po cestě jsme narazili n větší kámen a na ně bylo napsáno: „Ahoj, kluci, jestli si tohle čtete, tak jste našli mé rodné město a můj nejoblíbenější vodopád. Ještě vás čeká překvapení pod velkým kamenem.“

Pod kamenem našli další vzkaz od Karla: „Asi se ptáte, proč jsem vás sem vedl? Protože vás mám moc rád a chtěl jsem se s vámi podělit o mé krásné zážitky z dětství, tady jsem zažíval dětská dobrodružství.. Mrzí mě, že jsem se musel s vámi rozloučit. Děkuji vám, že i když jsem se k vám přistěhoval, vzali jste mě do party mezi sebe. Díky za vše, co jste pro mě vy tři udělali. Nikdy na vás nezapomenu.“

Vedle dopisu byl zakopaný malý kufřík. Po otevření jsme našli balík eur o Karla. Poté jsme se vrátili domů i s kufříkem a proslavili jsme se jako ti, kteří našli Karlův poklad.

Julie Bozděchová, 6. A ZŠ Horšovský Týn (11 let)

Jednou jsem takhle šla z obchodu. Pršelo, bylo ošklivě. Prošla jsem kolem úzké uličky. Byla zanedbaná, náhle z ní něco zakňouralo. To kňourání se ozývalo z krabice, z malé papírové krabice. Podívala jsem se do ní. Sedělo tam malé zmrzlé štěňátko, které kňučelo a dívalo se na mě svýma malinkýma očičkama.

„Kdo tady mohl nechat takové malé štěňátko?“ pomyslela jsem si a vzala ho do rukou. Bylo vyhublé a zmrzlé. Dala jsem si ho pod bundu, aby se aspoň trochu zahřálo, a šla jsem s ním domů.

Doma jsem to řekla rodičům. Policie i moji rodiče vyhledávali majitele štěněte dlouho, ale bez úspěchu. Nakonec se naši rozhodli, že mi štěně nechají. Štěně rostlo a sílilo. Zanedlouho se z nás stali nejlepší a největší kamarádi na světě. Pejsek dostal jméno Rex. Chodili jsme spolu na procházky, na výlety a hráli jsme si.

Jednoho dne nám ale přišla zpráva od policie. Našel se Rexův majitel a v tom případě musíme Rexe odvézt co nejdříve na policejní stanici. Hned jsme ho tam odvezli. Rozloučila jsem se a odjeli jsme. Od té doby jsem ho už nikdy nespátřila. Doufám, že je v dobrých rukou. Vzpomínám na naše kamarádství. Nikdy na tebe nezapomenu, Rexi.

Marek Bedy, 6. A ZŠ Horšovský Týn (11 let)

Můj věrný přítel

Už od malička jsem chtěl domácího mazlíčka. Když jsem po dlouhé době přemluvil rodiče, shodli jsme se na tom, že to bude pejsek, a tak jsme začali hledat v inzerátech. Pro vybraného pejska jsme jeli na Rábí.

Byla to malá černá kulička, která se ke mně pomalu dokutálela, a hned mezi námi vzniklo přátelské pouto. Ze začátku byl celý rozklepaný a smutný z toho, že nevidí své rodiče, ale časem si zvykl. Naučil jsem ho různé povely. Každý den mu dávám granule nebo psí paštiku, čistou vodu, venčím ho a on mi za to projevuje lásku, například sám se přijde pomazlit, chce si se mnou hrát, rád běhá venku a v zimě chytá sněhové koule, které mu házím. V noci se mnou spí a zahřívá mě.

Psí přátelství může být stejné jako přátelství s lidmi.

Veronika Baumannová, 6. A ZŠ Horšovský Týn (11 let)

Co si myslím o kamarádství?

Kamarádství může začít už od školky a trvat třeba i do konce života. Myslím, že kamarád by měl být člověk, který nezklame, člověk, na kterého se můžeš spolehnout a člověk, který ti pomůže, když ti je nejhůře.

Kolem sebe mám spoustu kamarádek, které mám ráda. Zažila jsem s nimi mnoho dobrých i špatných situací a myslím, že některé mohu nazvat přítelkyněmi.

Letos na jaře jsme trávily čas odpoledne na louce, kde jsme zkoušely hrát fotbal. Při jedné bitvě o míč Natálka spadla a vyvrkla si kotník. Nemohla se na nohu vůbec postavit. Zůstala jsem u ní a Eliška běžela zavolat pomoc. Za malou chvíli dorazila maminka Natálky a odvezla ji k lékaři.

Myslím, že v tu chvíli jsme se zachovaly jako pravé kamarádky. Mít dobré kamarádky pro mě znamená štěstí.

Eliška Jeřábková, 6. A ZŠ Horšovský Týn (12 let)

Překvapení pro Alenku

Byla jednou jedna holčička, která se narodila se zrakovou vadou. Jmenovala se Alenka. Když byla ještě malá, nosila velmi silné brýle, ale tejně neviděla jako všichni ostatní. Postupně se její zrak zhoršoval, až neviděla vůbec nic. Viděla jenom tmou. Nikdy si nenašla žádné kamarády. Připadala si, jako kdyby byla oddělena od světa. A tak její život šel dál.

Rodiče si s ní nevěděli rady, protože pořád plakala a bylo jí smutno, že nemá žádné kamarády. Až jednou, když už byla velká, tak jí rodiče řekli, že pro ni mají překvapení. Alenka si sedla a čekala. Rodiče jí dali na klín něco velkého. Přemýšlela, co to je. Když do toho zabořila ruku, bylo to chlupaté a cítila, jak jí něco olizuje ruku. A v tu chvíli jí naskočil úsměv na tváři. Cítila, jak jí to funí do klína. Už tušila, že je to přítel. Věděla, že jí nic neudělá. Pak si to pohladila a zjistila, že je to velký chlupatý pejsek, který si s ní chce hrát. Naskočil jí ještě větší úsměv než předtím. Maminka jí dala vodítko do ruky a pejsek ji vyvedl ven. Venku si spolu hráli a skotačili. Pejsek na ni vždy dával pozor. Dal mu jméno Max.

A tak si Alenka našla svého nejlepšího přítele, se kterým zažívala spoustu dobrodružství, a Max si našel svou nejlepší kamarádku. A proto se také říká, že nejlepší přítel člověka je pes.

Natálie Nozarová, 6. A ZŠ Horšovský Týn (11 let)

„Mami, maminko, já tam nechci, prosím...“

„Natálko, dneska si tě vyzvednu po obídku, jo?“

„Tak jo, papa!“

„Papa, po obídku! Pusu!“

Nahne se ke mně, dá mi pusu a pošeptá: „Papa.“

A dveře se zavřou.

Sedím pod hracím stolečkem v kuchyňce a pláču: „Maminko moje, maminko...“

Někdo přišel o kuchyňky. Zadržím dech...

Slyším dětský šišlavý hlásek a malá holčička s hnědými vlásky v culíčku na mě mrká.

„Ahoj.“

„Ahoj.“

„Proč brečíš?“

„Já chci maminkuuuu...“ a znova slza za slzou. „Já chci domůůů,“ znovu otírám oči a snažím se zadržet dech.

„Nechceš si hrát?“

„No tak jo.“

Vaříme s Eliškou oběd a hrajeme si na pejsky. Přijde další holčička s krátkými světlejšími vlasy. Jakmile mě uvidí, zarazí se.

„Ahoj, já jsem Natálka. A ty?“

„Já jsem Verunka.“

„A budeme si hrát?“

„Tak na mravence?“

„Ale to já neznám, jak se to hraje?“

„To ví jenom Eliška a já, vid?“

„Ale protože jsme kamarádky, tak teď to budeš vědět i ty.“

Po mravencích zafoukal vítr a nám narostla křídla. Už se slétají víly...

Na vílí slet dolétá i poslední víla Anička.

Za těch pár let jsem přišla na to, že jsme nerozlučné kamarádky už od školky. Zažily jsme spolu mnoho hádek, překvapení a usmíření a nejkrásnějších momentů. Líbí se mi, co řekl Albert Einstein: „Přítel je člověk, který zná melodii tvého srdce, kterou ti předzpívá, když ji zapomeneš.“